

ΑΠΟ ΤΗ ΣΕΙΡΑ

ΕΡΩΤΩΝ ΛΙΤΑΝΕΙΕΣ

ΟΧΤΑΣΤΙΧΑ

I

Ἐχτὲς ἀργά, τὴν ὥρα ποὺ ἐσουρούπωγε
καὶ μενεξέδες ντύθηκε ὅλη ἡ φύση,
τῶν πρώτων μας ἐρωτῶν ἢ ἀνάμνηση
ἦρτε μὲς στὴν ψυχὴ νὰ ξαναζήση...

Κί' ὅλα μαζί τὰ ὄνειρα ποῦ ἐπλέκαμε
σκυμμένοι στὸ βιβλίό τόσα βράδνα,
σὰ Δαντικὲς σκιὲς γύρω μ' ἐκύκλωσαν
μιᾶς εὐτυχίας συντριμάτα, ρημάδια.

II

Θυμᾶσαι κάποιο βράδυ ποὺ ὀρμιστήκαμε
νὰ ζήσουμε γιὰ πάντα ἀγαπημένοι ;
μὲ τὰ φιλιὰ ἐσφραγίσσαμε τὰ χεῖλη μας, ...
ἀπ' ὅλα αὐτὰ μιὰ νοσταλγία μοῦ μένει.

Μιὰ νοστιλγία παδιάρια, καὶ μιὰ ἀνάμνηση
ποὺ μάταια ζητάει νὰ ξαναθίσει,
τὰ ρόδα ποὺ ἐμαδήσανε καὶ σβύσανε :
τὸ πάθος μας, ἢ νιότη μου, ἢ μορφὴ σου.

III

Προχτὲς πῆγα στὸν κῆπο καὶ περιόμενα,
στὸν πάγκο τὸν παλιό, ναρτῆς σὰν πάντα
οἱ λεύκες τὰ πλατάνια ἐτραγουδοῦσανε
τὴν ἴδια τους μονότονη μπαλάντα...

Κί' ὅταν πίσω ἀπ' τὴ θάλασσα ὀλοκόζινη
σὰν ἀνεμώνη, ἐπρόβαλε ἡ Σελήνη,
ἐχύθηκε στὴ φύσην ἓνα λάγγεμα
καὶ πνίξαν τὴ φτωχὴ καρδιά μου οἱ θοῆνοι.

ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ ΔΡΟΥΣΙΩΤΗΣ